

МОТИВИ по НОХД № 30/2023г. по описа на Окръжен съд С.

От Окръжна прокуратура С. е внесен обвинителен акт по обвинението на **С. Л. В., с ЕГН ******* за това, че на 23.11.2019год., около 19:00 часа, в ***, на ул.“Х.А.“, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка “Фиат“, модел „Улисе” с рег. № ***, негова собственост, на около 85м. след кръстовището образувано с ул.,„В.Л.“, в посока кръстовището, образувано с ул.,„Д.с.“ е нарушил правилата за движение регламентирани в ЗДвП, както следва: чл.20, ал.2 от ЗДвП - „водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, като не е изпълнил задължението си да намали скоростта и не е спрял при възникнала опасност за движението - появил се (паднал) пешеходец и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на Е.С. Д., ЕГН ***** от ***, изразяващо се в нараняване, проникващо в черепната кухина, счупване на челюст, счупване на осми гръден прешлен - трайно затрудняване на движението на снагата за повече от 30 дни, гръдна травма - хемопневмоторакс в ляво - разстройство на здравето временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 от НК, в резултат на травматичните увреждания на 05.02.2020 г. е настъпила смъртта му, което е в пряка причинно-следствена връзка с пътнотранспортното произшествие – престъпление по чл.343, ал.1, б. “в“, предл. 1-во, във вр. с чл.342, ал.1 от НК.

Наследниците на пострадалото лице М. В. Д., с ЕГН *****, А. Е. Д., с ЕГН *****, А. Е. Д., с ЕГН ***** и Д. Е. Д., с ЕГН ***** са конституирани като частни обвинители.

По делото бе проведено съкратено съдебно следствие по реда на Глава XXVII от НПК – чл.371, т.2 от НПК.

Пред съда представителят на Окръжна прокуратура С. поддържа повдигнатото обвинение, което смята за доказано, тъй като подсъдимият признава изцяло изложените факти в обстоятелствата част, които се подкрепят от събраните в хода на досъдебното производство доказателства. По безспорен начин се установява, че подсъдимия С. В. е нарушил чл.20, ал.2 от ЗДвП, като не е намалил скоростта и не е спрял при възникналата опасност – появил се /паднал/ пешеходец на пътното платно и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на Е. Д., като в резултат на травматичните увреждания на 05.02.2020г. е настъпила смъртта му, която е в причинно-следствена връзка с настъпилото пътнотранспортно произшествие.

Предлага съдът да признае подсъдимия за виновен по повдигнатото обвинение и на осн. чл.343, ал.1, б. “В“, пред. 1-во, във вр. с чл.342, ал.1 от НК да му наложи наказание лишаване от свобода към минимума, като се приложи чл.58а от НК. С оглед характеристикните данни на подсъдимия и честото му съдебно минало, предлага съдът да приложи разпоредбата на чл.66 от НК, с изпитателен срок определен от съда. Предлага на осн. чл.343г във вр.

чл.37, т.7 от НК подсъдимият да бъде лишен от право да управлява МПС към средния размер.

Намира за недопустимо и неоснователно предложението на защитника на подсъдимия за преквалификация на деянието по чл.343а от НК, тъй като подсъдимия е признал фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и е недопустимо да се оспорва квалификацията приета от обвинението и отразена в обвинителния акт. Освен това, в обвинителния акт не са описани действия на подсъдимия, с които същият да е направил всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалия след възникналото ПТП. Предлага съдът да остави без уважение искането на защитата на подсъдимия. Предлага съдът да се произнесе по връщането на веществените доказателства.

Частните обвинители, редовно призовани, не се явяват. За тях се явява повереникът им а. Р., който пледира съдът да признаете подсъдимия за виновен, след като приеме за доказано извършено от него престъпление, тъй като подсъдимия признава изцяло фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, които се подкрепят от събраните в хода на досъдебното производство доказателства. Приема, че правната квалификация е тази посочена от обвинението. С оглед съпричиняването от страна на пострадалия, който също е нарушил правилата за движение по пътищата, предлага наказанието лишаване от свобода да бъде към минимума от две години, като се отложи неговото изтърпяване на осн. чл.66 от НК Предлага подсъдимият да бъде лишен от правото да управлява МПС на осн. чл.343г във вр. чл.37, т.7 от НК за максимален срок, с оглед предотвратяване на бъдещи последици. Претендира да му бъдат присъдени разноски по чл.38, ал.2 от ЗА във вр. чл.13, ал.1, т.3 от наредба № 1 за минималните възнаграждения.

Счита, че искането за преквалифициране на деянието в процедурата по глава XXVII от НПК и по конкретно когато подсъдимия е признал изцяло фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт по чл.371, т.2 от НПК е недопустимо и моли да бъде оставено без уважение.

Подсъдимият С. Л. В. се явява лично и със защитника си а. П., редовно упълномощена.

Подсъдимия С. В. заяви при предварителното изслушване, че признава изцяло фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се съгласи да не се събират доказателства за тези факти. На дадената му последна дума, същият изразява съжаление за стореното.

Адв. П. счита, че с оглед направеното самопризнание от подсъдимия и събраните в хода на досъдебното производство доказателства се установява по безспорен начин, че подсъдимия е осъществил престъпно деяние. Счита, че деянието осъществено от подсъдимия следва да се преквалифицира в такова по чл.343а, ал.1, б.“б“ във вр. чл.343, ал.1, б.“в“ във вр. чл.342 от НК.

Това е така, защото счита, че държавното обвинение в

обстоятелствената част е посочило цялата фактическа обстановка, на база която се дава отговор относно обективните и субективните елементи на деянието, за което се повдига обвинение, но въпреки, че частично са посочени факти и обстоятелства свързани с последващо поведение на подсъдимия, то същите не са ценени в тяхната цялост. Поведението на подсъдимия след настъпване на инцидента дава основание деянието да бъде квалифицирано по привилегирвания състав на чл.343а, ал.1, б.„б“ от НК, защото безспорно, съобразно ситуацията, времето, мястото, неговите чисто физически възможности, той е направил всичко възможно за оказване на необходимата помощ за С.яване на пострадалото лице. В този смисъл, счита, че на няколко места в обвинителния акт на стр.2 и стр.4 държавното обвинение е посочило, че подсъдимият непосредствено след слизване от автомобила си се уверил, че пострадалият има сърдечен ритъм, има пулс, след което се обажда на братята с молба да позвъни на фелдшера на селото свидетелят К. и вече на стр.4 е посочено, че е предприел действия по поставяне на абокат и система на пострадалия. Това се доказва безспорно и от свидетелските показания от свидетеля Д.Т. – полицейски инспектор, който дава подробно обяснение за всички действия на присъстващите на ПТП. От свидетелските показания на Т. се установява, че след пристигане на линейката, подсъдимият В. е помогнал за качването на пострадалия с цел превозване до медицинското заведение. Счита, че категорично и с оглед анализа на съдебната практика, може да се направи извод, че в случая подсъдимия е предприел необходимите действия за С.яване живота на пострадалия. Необходими действия означава съгласно съдебната практика, към момента на оказване на помощта пострадалото лице все още да е живо. Необходимата помощ, която дава водач на МПС на пострадало лице след злополука, в която има участие, трябва да се заключава в такива действия, които обективно и субективно са насочени към С.яване живота на увредения. Всяко действие и всяка инициатива за С.яване живота на пострадалия се обхваща от съдържанието на необходима помощ, щом като чрез извършването им обективно се подпомага пострадалия. В тази насока са решение № 400 от 10.11.1989 г. по н.д. № 380/89 г. на III н.о. на ВС и решение № 579 от 7.06.1975 г. по н.д. № 483/1975 г. III н.о. на ВС. В конкретния случай въпреки състоянието на шок, в което безспорно се е намирал подсъдимия първоначално е проверил дали пострадалия е жив, след това е направил всичко възможно да бъде извикан фелдшера на селото, помагал е на фелдшера при оказване вече на квалифицираната от негова страна помощ, след което е помогнал и за транспортиране на пострадалия. Всички тези действия от страна на подсъдимия дават основание да искат от съда, деянието да бъде преквалифицирано в такова по 343а, ал.1, б.„б“, във връзка с чл.343, ал.1 буква „в“ от НК.

Коректно опирайки се на автотехническата експертиза, прокурорът в обвинителния акт на първо място, като основна причина за настъпване на ПТП се изтъква неправомерно поведение на пешеходеца Д.. В случая става

въпрос за човек, който в тъмната част на денонощието е лежал на пътното платно, напълно неподвижно. Не се установяват каквито и да е реакции от негова страна, движения, които са могли да привлекат вниманието на подсъдимия. Същият категорично е нарушил разпоредбите на чл. 113 чл.114 от ЗДвП, които разпоредби въвеждат задължения, забрани относно пешеходците, които внезапно навлизат в пътното платно за движен. Пешеходците нямат каквото и да е право да стоят или лежат на пътното платно, предназначено за движение на автомобилите, още повече в тъмната част на денонощието, в която част самото движение е по-затруднено, с оглед намалената видимост. В случая произшествието и последвала смърт не биха настъпили ако не бяха допуснати тези съществени нарушения от страна на пешехода. Отделно от това, в следствие се установява, че този пешеходец е бил и под въздействие на алкохол, с доста голяма концентрация на алкохол в кръвта си. Същевременно от свидетелските показания на един от полицейските инспектори, свидетеля Д. се установява, че това не е изолиран случай на поведение от страна на пострадалото лице. Многократно лично този свидетел е помагал на пострадалият, в моменти, в който той отново е лежал на пътното платно, отново е създавал предпоставки за настъпване на ПТП. Всичко това следва да бъде отчетено, като особено съществено при преценка на смекчаващите отговорността обстоятелства. В този смисъл моля да се има предвид ТР № 2/2016 г на ОСНК, в което се дава отговор, какво е отношението и по какъв начин трябва съдът да прецени такива обстоятелства, при които има настъпване на ПТП, вследствие на нарушение на ЗДвП, от страна на пешеходците.

На следващо място особено съществено за настъпване на ПТП е метеорологичната обстановка. В процесната нощ, инцидентът се е случил в тъмната част на нощта, ноември месец, зимно време, валяло е, пътната настилка е мокра, имало е мъгла. Адв. П. счита, че доста съществено значение е имало за несвоевременна реакция на подсъдимия и компрометирано осветление, в която насока са събрани многобройни доказателства, а именно, че към 23.11.2019, както се посочва в показанията от кметския наместник на селото, уличното осветление е през два стълба, а в същото време по показания на свидетелката С.В., която се е намирала на задната седалка на автомобила, с който са се разминали с автомобила на подсъдимия преди настъпване на инцидента, същата казва, че там където лежал пострадалия било тъмно. Светело улично, но пострадалият бил в тъмен участък, между два стълба. Всички тези обективни обстоятелства, които безспорно се установяват от събраните в хода на ДП доказателства са допринесли до голяма степен за забавената реакция на подсъдимия, тъй като той безспорно не се е движил и това е категорично установено с превишена скорост, т.е. скоростта, с която той се е движил е в рамките на допустимата, но съобразно метеорологичните условия, съобразно препятствието, в лицето на лежащия пешеходец, той е следвало да съобрази скоростта и както се посочва в експертизата безопасната скорост за аварийното спиране била под 20 км/ч., т.е. в рамките на

допустимата, но явно явила се в случая несъобразена, с оглед всички установени обстоятелства по делото. Моли съдът да цените като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало, направените самопризнание, съдействието на органите още в началния етап на производството, изключително добрите характеристични данни, много добрата му дисциплина като водач, защото за водач с 40 години стаж, който има само възможно най - леки нарушения на ЗДвП, а именно превишаване на скоростта между 11 и 20 км/ч, съгласно разпоредбата на чл.20, ал.2 от ЗДвП, като в конкретния случай не е налице нито едно отегчаващо отговорността обстоятелство. Като такова е посоченото в обвинителния акт два ел. фиша, но всъщност на фона на целия му стаж като шофьор, не могат да бъдат ценени като отегчаващо отговорността обстоятелство.

В случая счита, че са налице множество смекчаващи такива и поради което и с оглед приложимата разпоредба на чл.58а от НК, намира, че са налице предпоставките на ал.4 от същата разпоредба и моли при преценка на индивидуализацията на наказанието и размера му, да се приложи разпоредбата на чл.55, т.2, б.„б“ от НК, като съдът замени наказанието лишаване от свобода с пробация, с налагане на двете задължителни пробационни мерки. Това е възможно, в случай, че съдът приеме възраженията им и преквалифицира деянието по неговия привилегирован състав, като бъде наложено и кумулативно предвиденото наказание по чл.343г лишаване от право за управление на МПС за минимално предвидения от закона срок. По отношение на това наказание се противопоставя на изложените съображения от страна на представителя на частното обвинение, тъй като счита, че некоректно е да се изтъква възрастта на подсъдимия, като основание за налагане на максимално наказание, още повече, че в конкретния случай, ако не бяха тези изключителни обстоятелства, той реално не е допуснал никакво нарушение на ЗДвП, движел се е с допустима скорост, с изправно МПС. Особено съществено, с оглед приложението на кумулативното наказание и определяне неговия размер е фактът, че към момента подсъдимия продължава да работи, като естеството на работа е свързано с предвижване до дърводелският цех, в който работи, т.е. той има ежедневна нужда от това МПС, предвид и факта, че в с.С. няма друг начин, по който да се предвижва до работното си място.

Алтернативно, в случай, че съдът не преквалифицира деянието, то моли отново, след приложението на чл. 58а, ал.4 от НК да наложи наказание лишаване от свобода, което да бъде под минимално предвидения размер, като предлага и счита за справедлив размер 10 месеца лишаване от свобода, изпълнението на което да бъде отложено за минимално предвидения срок от закона по реда на чл.66, ал.1 от НК. Моли в този случай, кумулативното наказание лишаване от права да бъде определен за идентичен срок, като основното такова наказание, с оглед чл.49, ал.1 от НК.

На осн. чл.372, ал.4 във вр. чл.372, т.2 от НПК съдът с определение

обяви, че при постановяване на присъдата ще ползва самопризнанието на подсъдимия, без да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, тъй като установи, че самопризнанието се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства.

На осн. чл.373, ал.3 във вр. чл.372, ал.4 от НПК съдът прие за установени обстоятелствата изложени в обвинителния акт, като се позова на самопризнанието направено от подсъдимия и доказателствата събрани в досъдебното производство, които го подкрепя. Съдът прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Подсъдимият С. Л. В. е роден на ***, с постоянен адрес: ***, ул.„Д.с.“ № 36, българин, българско гражданство, неосъждан, женен, със средно образование, пенсионер, с ЕГН *****.

Същият е правоспособен водач на моторни превозни средства от 04.12.1978г., със стаж 40 години, към датата на деянието 23.11.2019г., с придобити категории „А“, „В“, „С“, „М“, „АМ“ и „ТКТ“. Същият притежава свидетелство за управление на МПС № ****751, издадено на 21.11.2019 г. /валидно до 21.11.2024 г./, от сектор ПП при ОДМВР С., където се води на отчет като водач на МПС.

За времето от 2010 г. до 2019 г. като водач на МПС, С. В. е наказван по административен ред два пъти с фиш за допуснати от него нарушения на правилата за движение по пътищата.

Подсъдимият С. В. притежавал лек автомобил марка „Фиат“ модел „Улисе“, с рег. № ***.

На 23.11.2019 г., около 19:00 часа, подсъдимият С. В. със собствения си лек автомобил марка „Фиат“ модел „Улисе“, с рег. № ***, потеглил от работното му място - дърводелски цех, находящ се в близост до мандра „Млечен дом“ в с. С., общ. С.. Движел се по ул. „В.Л.“ в посока кръстовището образувано с ул. „Х.А.“ в същото село. Кръстовището било сигнализирано с пътен знак „Стоп“. Подсъдимият В. изпълнил задължението си като водач на МПС, като спрял автомобила на кръстовището и след като се уверил, че няма движещи се автомобил по ул. „Х.А.“, продължил надясно по ул. „Х.А.“ в посока ул. „Д.с.“ в с. С..

С. В. е управлявал лекия автомобил „Фиат Улисе“ по платното за движение на ул. „Х.А.“ в с. С. в посока от изток на запад. Движел се в дясната лента за движение. Валяло дъжд, пътната настилка била мокра и имало мъгла. Движел се с включени къси светлини. От ляво на платното за движение имало работещи електрически стълбове, които осветявали пътя.

През това време пешеходеца Е. С. Д. бил легнал на платното за движение пред автомобила.

В същото време срещу подсъдимия в лентата за насрещно движение се движел лек автомобил марка „Фолксваген Пасат“, с рег. № СМ **** АХ,

управляван от свидетеля В.Р., в който отпред в дясно пътувал свидетеля А.Р., а отзад свидетелката С.В..

При приближаване към легналия пешеходец, водачът на лекия автомобил „Фиат Улисе“, С. В. реагира, като е задействал спирачната система и е отклонил автомобила на дясно, но въпреки това е настъпил удар в предната и долната част на лекия автомобил „Фиат Улисе“.

След удара лекия автомобил „Фиат Улисе“ се установил на мястото и в положението, което е описано и фиксирано в протокола за оглед, изготвен от разследващия полицаи и заснет във фотоалбума на местопроизшествието, а пешеходеца Е. С. Д. останал зад автомобила.

Пешеходеца Е. С. Д. е лежал на платното за движение на място, по начин и в момент когато това не е било безопасно, като не се съобразил с приближаващия се лек автомобил „Фиат Улисе“. При движение със скорост 32 km/h, водачът на лекия автомобил „Фиат Улисе“, подсъдимият В. се движел с технически несъобразена скорост, т.к. технически съобразената скорост е била по-малка от 20 km/h. Ударът, прегазването, притискането са настъпили в дясната северна лента на платното за движение на място, което се намира: по дължина на 29-30 м. източно от Ориентир № 2, приет в протокола за оглед и по широчина на 4 - 4,5 м. северно от Ориентир № 2, приет в протокола за оглед. Скоростта на лекия автомобил „Фиат Улисе“ преди произшествието е била в интервала 20-45 km/h, като най-вероятната скорост на движение на лекия автомобил непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 32 km/h. Водачът на автомобила е забелязал препятствието на пътя и е реагира на него, като е натиснал спирачките и навил волана надясно, като е отклонил автомобила на дясно и спрял.

Подсъдимият В. слезъл от автомобила и видял, че е преминал върху пострадалия Е. С. Д., който лежал в същата лента за движение, по която се движел с лекия автомобил. Уверил се, че пострадалия има сърдечен ритъм и пулс. Под главата на пострадалия върху асфалта имало кръв. Водачът на насрещно движещия се лек автомобил „Фолксваген Пасат“, с рег. № СМ **** АХ - свидетелят В.Р. и пътуващия в автомобила свидетел А.Р. при разминаване с автомобила управляван от подсъдимия В., видели, че В. рязко се отклонил на дясно, натиснал спирачки и спрял. В.Р. забелязал, че зад спрелия автомобил на В. имало „нещо“. След като спрял автомобила, свидетелите В.Р. и А.Р. слезли и видели, че в насрещната пътна лента лежал по гръб човек, който бил на около 1 метър от разделителната пътна маркировка.

Междувременно свидетелката С.В. съобщила за случая на тел. 112. В.Р. отишъл до пострадалия и установил, че има пулс и диша. Водача С. В. стоял на около 3-5 метра от пострадалия, бил във видимо състояние на шок и повтарял думите „Олеле, какво направих“. Пострадалият лежал по гръб, лявата ръка била настрани, а дясната прибрана към тялото. Под главата върху

асфалта имало кръв. Имал открита рана на лявата вежда и имал кръв по лицето. Същият лъхал на алкохол.

След приключване на работния ден на 23.11.2019 г. в РУ на МВР С., около 18:30 часа, свидетелят Ю. Т. тръгнал със собствения си лек автомобил да се прибира към дома си в с. Л., общ.С.. Около 19:10 часа, пристигнал на ул. „Х.А.“ в с.С., като след трафопоста, намиращ се в дясно на движението му видял, че в насрещната пътна лента е спрял лек автомобил „Фиат Улисе“ е рег. № СМ **** АН, а зад автомобила имало лежащ човек в същата пътна лента, в близост до пътната маркировка. Свидателят спрял автомобила и отишъл на местопроизшествието, където установил, че в пътната лента в посока гр.С., по гръб лежи Е. С. Д.. Пострадалият лежал надлъжно на пътя, като главата му сочала в посока на движение към гр. С. и била по-близо до пътната маркировка, а краката му изпънати и били разположени по диагонал спрямо пътната маркировка. Пострадалият Д. бил облечен със синьо шушлеково яке и тъмни панталони. Около едното око имал оток и синина, под главата и върху пътната настилка имало кръв. Пострадалият не бил в съзнание, не говорел и не се движел. Свидателят Т. усетил, че пострадалият лъхал на алкохол. На място установил подсъдимия С. В. и свидетелите В.Р., А.Р. и С.В.. Подсъдимият В. изглеждал много притеснен и заявил пред Т., че не е видял, че пострадалия лежи на пътя и е минал върху него. Т. огледал автомобила на В., който бил спрял на няколко метра от пострадалия с предна част насочена в посока гр. С. и видял, че върху предната броня има напукване и следи от червеникава течност. Върху пътното плато нямало спирачни следи или следи от автомобилни гуми. Времето било мъгливо, валил ситен дъжд, а асфалтът бил мокър. Видимостта преценена от свидетеля била около 15-20 метра. При проведен разговор със свидетелите В.Р., А.Р. и С.В. установил, че същите пътували с лек автомобил „Фолксваген Пасат“, който е бил спрял на няколко метра от произшествието в лентата за движение в посока гр. Рудозем. В.Р. разказал на Т., че при разминаване с В. видял, че подсъдимия завил рязко на дясно и спрял автомобила в посока гр.С..

Същевременно бил извикан медицинския фелдшер в ЦСМП - С., живущ в същото село свидетеля Нейко К.. Заедно със свидетеля Т. срязали якето на пострадалия, като свидетеля К. поставил абокат и система. Подсъдимият С. В. помагал при оказването на медицинската помощ на пострадалия, като подавал лейкопласт, памук и други медицински материали на фелдшера. След като свалили якето на пострадалия, Т. го оставил на тротоара и видял, че там има шапка със следи от кръв по нея.

Няколко минути след произшествието В. се обадил по телефон на свидетеля А. В., негов племенник и му казал, че е блъснал човек и помолил с баща му свидетеля Н. В., брат на подсъдимия да отидат на място. Дватама свидетели веднага отишли на място, посочено им от подсъдимия, където имало насъбрали се хора. Видели, че пострадали Е. Д. лежал по гръб в дясната лента за движение в посока ул.„Д.с.“, като главата сочала към

пътната маркировка разделяща пътното платното за движение. Отзад на главата на пострадалия имало рана и около нея имало кръв. Подсъдимият С. В. разказал на брат си Н. В., че в тъмното не е видял пострадалия, че лежи върху платното за движение и е преминал върху него, но веднага след това е спрял автомобила. Подсъдимият бил притеснен, а автомобила му бил на около 3-4 метра след пострадалия и нямало спирачни следи.

По повод сигнала, подаден на тел. 112 от свидетелката С.В., на място на произшествието веднага били изпратени екипи на сектор „ПП“ при ОДМВР - С. и ЦСМП - С.. Пристигналите медицински лица от екип на ЦСМП С., прегледали пострадалия Е. С. Д. и незабавно го транспортирали до МБАЛ „Д-р Братан Шукеров“ гр. С., където е било установено, че е с опасност за живота и бил настанен за интензивно лечение в ОАИЛ в същата болница.

Пристигналият на място екип на сектор „ПП“ при ОДМВР - С., изяснил ситуацията по настъпване на ПТП-то и установил водача на лекия автомобил „Фиат Улисе“ с рег. № *** - С. Л. В., след което извършили проверка за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7410“ с фабр. № ARSM-0180. Уредът отчетел нулева концентрация на алкохол в кръвта на водача В., чрез издишвания от същия въздух. Изпробвали водача и за употребата на наркотични вещества с техническо средство „Дрегер Дръг Тест 5000“ с фабр. № DRJF - 0062, който също отчетел отрицателна проба. За установеното по случая, била изготвена докладна записка с рег. № 1058р-5946/25.11.2019 г. по описа на сектор „ПП“ при ОДМВР - С..

На 23.11.2019г. местопроизшествието било посетено от дежурен разследващ полицай при РУ С., който извършил оглед на местопроизшествие, с което действие по разследването на основание чл.212, ал.2 от НПК е било образувано наказателното производство. С протокола разследващият орган иззел като веществени доказателства: 1 брой синьо яке, 1 брой бяло-червена шапка с козирка, 1 брой бяло текстилно парче, всички със следи от червеникави зацапвания; марлен тампон с червеникава течност намерена и иззета от предната броня на лекия автомобил „Фиат Улисе“ с рег. № *** и марлен тампон с червеникава течност намерена и иззета от петно върху северната лента за движение; лек автомобил марка „Фиат“ модел „Улесе“, с рег. № ***, един брой ключ за същия автомобил, собственост на С. Л. В..

На 14.01.2020г. пострадалият Е. Д. бил изписан от болницата в гр.С., като му било назначено домашно лечение, което продължило в дома му на адрес с.С., общ. С., ул. „Хаджи Димитър“ № 9. Въпреки провежданото домашно лечение и полаганите грижи, на 05.02.2020г. пострадалия Д. починал от телесните увреждания причинени му при пътнотранспортното произшествие на 23.11.2019г.

На 05.02.2020 г., бил извършен оглед на местопроизшествие на адрес ***, ул. „Хаджи Димитър“ № 9, в дома на Е. Д., където същият е починал. С протокола за действие по разследването, разследващият орган иззел трупа

като веществено доказателство и изпратил същия в отделение по „Съдебна медицина“ в МБАЛ „Д-р Братан Шукеров“ гр. С., за извършване на аутопсия.

На 05.02.2020г. бил извършен оглед на трупа на Е. Д., намиращ се в отделението по „Съдебна медицина“ при МБАЛ „Д-р Братан Шукеров“ гр. С., като било описано състоянието на трупа, а към съставения протокол за това действието по разследването бил изготвен фотоалбум.

За установяване на телесните повреди на пострадалия Е. С. Д. е назначена СМЕ. Вещото лице е изготвило заключение по съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 93/2019г. От заключението по извършената съдебномедицинска експертиза се установява, че на пострадалия Е. С. Д., в резултат на настъпилото на 23.11.2019г. пътнотранспортно произшествие, били причинени тежка съчетана - черепномозъчна и гръдна травма; счупване на основата на черепа и на лицевия череп; счупване на горната челюст в областта на двата максиларни синуса, излив на кръв в двата горночелюстни синуса - хемосинус; счупване на дясна зигоматична кост в областта на корпуса и дъгата; счупване на носни кости. Кръвоизлив под меките мозъчни обвивки. Навлизане на въздух в черепната кухина (пневмоцефалия). Контузия на гръдния кош и на белите дробове. Счупване на осми гръден прешлен (ТН8). Счупване на гръдната кост. Счупване на 2. и 3. ребра вляво. Хемопневмоторакс в ляво. Разкъсно-контузни рани по главата, кръвонасядане по лицето около лявата очница.

Тази тежка съчетана - черепномозъчна и гръдна - травма довела до ранни усложнения, които са установени, доказани клинически и лекувани: състояние на кома от травматично естество, която е преодоляна във времето. Остра дихателна недостатъчност. В по-късен етап се развила клинична картина на усложнения от централен ход: невъзможност за движение на горните и на долните крайници, описано в медицинската документация (С.тична тетраплегия, със силно намалени рефлексии и повишен мускулен тонус); невъзможен контакт с пострадалия - афазия; наличие на фиксиран поглед напред; наличие на патологични рефлексии двустранно (рефлекс на Бабински).

След провеждането на рехабилитационната програма, продължила 7 дни в специализираното здравно заведение в Пловдив, е постигнато значително подобряване на състоянието на Е. С. Д.. Подобрил се е тонусът и двигателната активност на четирите крайника - започнал да възвръща движения в тях. Премахната е назогастралната сонда - пациентът започнал да приема храна и течности през устата. Постигната е вертикализация до седеж в леглото с опора. Започнал да познава хора и предмети, и да изговаря отделни думи, който процес прогресирал и след изписването му за домашно лечение. При изписването му от специализираното рехабилитационно отделение в гр.Пловдив са дадени препоръки и указания за продължаване и прилагане в дома на активна и пасивна кинезитерапия, които били описани обобщено по следния начин: На този етап оздравителните процеси при Е. С. Д. не са

завършили. Те са в сравнително начален етап. Развиват се прогресивно положително, като за кратко време са постигнати значителни положителни резултати вследствие на активното рехабилитационно лечение в специализираното здравно заведение. Тези факти дават възможност да се направи сравнително добра, оптимистична прогноза на развитието на тематичните заболявания и техните усложнения на този етап. Ето защо, на този етап на развитие на травматичните заболявания на Е. С. Д. и техните усложнения към момента на изработване на експертизата, експертът дава следните изводи: Тежката черепно мозъчна травма, причинила пневмоцефалия (навлизане на въздух в черепната кухина) е довела до нараняване, проникващо в черепната кухина, по смисъл на чл.129 от НК. Самата тежка черепно-мозъчна травма (*Счупване на основата на черепа; и на лицевия череп; Кръвоизлив под меките мозъчни обвивки*) се преценява като причинила на този етап разстройство на здравето, временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 от НК, която опасност до момента на изработване на експертизата не се е реализирала. Счупването на горната челюст в областта на двата максиларни синуса; счупването на дясна зигоматична кост в областта на корпуса и дъгата са причинили счупване на челюст (горна - лява и дясна), по смисъла на чл.129 от НК. Счупването на осми гръден прешлен (ТН8); счупването на гръдната кост; счупването на 2. и 3. ребра вляво са причинили трайно затрудняване на движението на снагата, по смисъла на чл.129 от НК, за повече от 30 дни. Гръдната травма - хемопневмотораксът в ляво (излив на кръв и навлизане въздух в лявата гръдна половина), както и проявилите се подкожен емфизем се преценят като довели сами за себе си до разстройство на здравето, временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 от НК, която опасност до момента на изработване на експертизата не се е реализирала.

Останалите травматични увреждания (счупването на носните кости, хемосинусът - излив на кръв в двата горночелюсни синуса; разкъсно-контузиите и кръвонасядането на лицето) са причинили всяко по отделно само за себе си, и в съвкупност - разстройство на здравето, извън случаите на чл.128 и 129 от НК, по смисъла на чл.130, ал.1 от НК.

Механизмът на причиняване на уврежданията е процес на въздействие на травмиращия предмет върху тялото на човека, довеждащ до възникване на телесни наранявания. На базата на данните, получени от приложените в делото материали и от медицинската документация се приема, че травматичните увреждания на Е. С. Д. са причинени от действието на твърд, тъп предмет. Начинът на причиняване на уврежданията е съвкупност от обстоятелствата на произшествието за причиняване на уврежданията, като тук се включват както медицинските данни, така и данните представени по досъдебното производство. Така описаните травматични увреждания е напълно възможно да са получени така, както е отразено в представените по досъдебното производство материали.

Така описани, травматичните увреждания на Е. С. Д. са в пряка

причинно-следствена връзка с ПТП възникнало на 23.11.2019г., при което ПТП той е пострадал. Експертът подчертава, че на този етап развитието на оздравителните процеси не е завършено, то е в начален стадий. Категорична прогноза за изхода от травмата не може да се даде, въпреки, че видно от медицинската документация, е налице прогресивно положително развитие - настъпили са подобрения във всички органи и системи за едно сравнително кратко време при прилагане на специализирано лечение. Ето защо се препоръчва ново освидетелстване с цел уточняване и прецизиране характера на телесните повреди на Е. С. Д., което да се предхожда от прегледи на съответните специалисти, които следят здравословното състояние на пострадалия, най-малко след около 4-6 месеца от момента на причиняване на травматичните увреждания. Този етап се определя от биологичните, анатомичните и структурните промени на засегнатите структури, органи и системи и на първо място - мозъчните увреждания и възстановяването на засегнатата нервна тъкан (клетка). Тези срокове се определят от индивидуалните регенеративни, съпротивително-възстановителни и т.н. процеси на организма, от начина на провеждане на лечението и много други фактори, които не могат да се предвидят с точност и категоричност.

В резултат на извършената аутопсия и оглед на трупа на Е. С. Д., вещото лице е изготвило заключението по съдебно - медицинската експертиза на труп № 6/2020г.

От заключението на извършената в хода на разследването съдебно-медицинска експертиза на труп, на пострадалия Д., в резултат на настъпилото на 23.11.2019г. пътно - транспортно произшествие, е било установено: Данни за двустранни възпалителни изменения на белите дробове с различна давност от застоен тип - двустранна застойна бронхопневмония; състояние след счупване на гръдна кост и ребра, анатомично възстановени към момента на изследването на трупа. Състояние след тежка лицево-черепна травма, възстановено анатомично към момента на изследването на трупа. Обичайни възрастови изменения на сърдечно съдовата система: Коронаросклероза; хипертрофия на мускула на сърцето; макроскопски фиброзни изменения на мускула на сърцето; организиран стар цикатрикс(белег) от инфаркт на сърцето; данни за хипертонична болест; оток на мозъка и на белите дробове; кръвен застой във вътрешните органи; липса на травматични увреждания по трупа.

Смъртта на Е. С. Д. се дължи на тежката двустранна хронична бронхопневмония от застоен тип, и причинила остра дихателна и сърдечно-съдова недостатъчност. Хипостатична, или застойна пневмония - това е възпалителен процес, който засяга белодробните тъкани, и се появява, заради застой на циркулираща кръв и течност в малкия кръг на кръвообращението, осигуряващ храненето на белодробната тъкан. Възпалението може да бъде локализирано в един бял дроб, или да се развие двустранно. Тази форма на заболяването е вторична. Основната причина, поради която белите дробове и

бронхите престават да функционират нормално, е нарушението на местното кръвоснабдяване. Измененията в дихателната система възникват често заради други патологии на други органи, при лежащо болни, които водят до неефективно дишане и нарушено, забавено белодробно кръвообращение: засягане на ЦНС при травми и увреда на жизнено важни централномозъчни центрове — дихателен сърдечносъдов и др; нарушаване и засягане на проводните пътища от главния мозък към органите и системите; тежки гръдни травми, водещи до намалена механика на дишането и оттам - до неефективна вентилация на белите дробове; различни заболявания - туморни заболявания, болести на кръвта и др. Фактор, който предразполага към развитие на заболяването, е продължителното пасивно пребиваване на болния в леглото. При заемане на хоризонтално положение се възпрепятства оттока и движението на кръв и задълбочава застойните явления. Нарушението на кръвообращението на тъканите (паренхимата) на органа често води до събиране на голямо количество гъсти вискозни храчки, които представляват благоприятна среда за развитие на микроорганизми и затрудняват, намаляват движението на въздуха в трахеобронхиалната система на белите дробове. Дългото залежаване на легло при тежко болните пациенти води до значително по-лесното проникване на различни патогенни и инфекциозни агенти в белите дробове, които причиняват тази тежка инфекция.

В конкретния казус при Е. С. Д. са налице множество от факторите, довели до това заболяване: засягане на структури от главния мозък, нарушаване и засягане на проводните пътища от жизнено важните мозъчни центрове - дихателен, сърдечно-съдов и др.; продължително принудително хоризонтално положение в леглото; засягане на инервацията на цялата двигателна мускулатура, вкл. и на гръдния кош, клинично изразено и потвърдено от настъпилата еластична тетраплегия, със силно намалени рефлексии и повишен мускулен тонус, довела до невъзможност за движение на тялото, горните и на долните крайници, и др.

Експертът е приел, че смъртта на Е. С. Д. е в пряка причинно-следствена връзка с телесните повреди и усложненията им, получени при ПТП на 23.11.2019 година, при което той е пострадал.

Описаните в представената медицинска документация и констатирани по време на съдебномедицинското изследване на трупа на Е. С. Д. травматични увреждания са причинени по механизма на действие на твърд тъп предмет - удар или притискане с такъв, и отговарят по време и начин да са причинени така, както е отразено в представените по досъдебното производство материали. Състоянието на трупа, преценено по посмъртните изменения отговаря на смърт от първо - второ денонощие, съобразено с трупните изменения, климатичните особености на сезона, условията на съхранението му и данните от съдебномедицинското му изследване.

За установяване на причините за настъпване и механизма на

възникване на ПТП, в хода на разследването била назначена и извършена автотехническа експертиза.

От заключението на извършената автотехническа експертиза е установено, че графичното мащабно построение на пътната ситуация показва, че ударът (прегазването, притискането) е настъпил в дясната (северна) лента на платното за движение на място, което се намира: по дължина на 29-30 м източно от Ориентир № 2 приет в протокола за оглед и по ширина на 4-4,5 м северно от Ориентир № 2 приет в протокола за оглед.

Скоростта на лекия автомобил „Фиат Улисе“ преди произшествието е била в интервала 20-50 km/h, като най-вероятната скорост на движение на лекия автомобил непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 45 km/h.

По досъдебното производство е извършен следствен експеримент за определяне на видимостта към пешеходеца Е. С. Д. от позицията на водач на лекия автомобил „Фиат Улисе“, при което е установено, че на 35 м преди мястото на пешеходеца Е. С. Д., има видимост към него от позицията на водача на лекия автомобил „Фиат Улисе“.

Пътят изминат от лекия автомобил „Фиат Улисе“ от мястото на начало на реакция на водача до мястото на удара, при най-вероятната скорост на движение 45 km/h е около 28,99 м.

Водачът на автомобила е реагирал, като е задействал спирачната система и е отклонил автомобила на дясно. При най-вероятната скорост на движение 45 km/h, водачът на лекия автомобил „Фиат Улисе“ е реагирал на около 28,99 м. преди мястото на удара вместо на 35 м., т.е. реакцията на водача е била несвоевременна.

Видно от анализа, в анализираната пътна ситуация, водачът на автомобила при движение със скорост 20-40 km/h е имал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране, ако бе реагирал своевременно в момента, в който му се е открила видимост към пешеходеца Е. С. Д. (легнал на платното за движение).

Видно от анализа, в анализираната пътна ситуация, водачът на автомобила при движение със скорост 40-50 km/h (включително и при най-вероятната скорост 45 km/h) е нямал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране, ако бе реагирал своевременно в момента, в който му се е открила видимост към пешеходеца Е. С. Д. (легнал на платното за движение).

В случая технически съобразената скорост с атмосферните условия и конкретните условия на видимост до 35 м. е била 40 km/h. Най вероятната скорост на движение на лекия автомобил „Фиат Улисе“ 45 km/h е била технически несъобразена в конкретната пътно - климатична обстановка и

дължината на видимост към пешеходец, легнал на платното за движение. Най-вероятен, от техническа гледна точка, е следният механизъм на анализирания пътнотранспортно произшествие:

Водачът С. Л. В. е управлявал лекия автомобил „Фиат Улисе“ по платното за движение на ул. „Х.А.“ в с. С. в посока от изток на запад. През това време пешеходеца Е. С. Д. е бил легнал на платното за движение пред автомобила. При приближаване към легналия пешеходец, водачът на лекия автомобила „Фиат Улисе“ е реагирал, като е задействал спирачната система и е отклонил автомобила на дясно, но въпреки това е настъпил удар в предната и долната част на лекия автомобил „Фиат Улисе“. След удара лекия автомобил „Фиат Улисе“ се е установил на мястото и в положението на протокола за оглед и видени от фотоалбума на местопроизшествието и пешеходеца Е. С. Д. е останал зад автомобила.

Основни причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка са: Пешеходеца Е. С. Д., е лежал на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващия се автомобил.

При движение със скорост 20-40 km/h, водачът на лекия автомобила „Фиат Улисе“ - С. Л. В. не е реагирал своевременно на опасността от удар с пешеходеца Е. С. Д.. При движение със скорост 40-50 km/h (включително и при най - вероятната скорост 45 km/h), водачът на лекия автомобил „Фиат Улисе“ - С. Л. В. се е движел с технически несъобразена скорост, т.к. технически съобразената скорост е била 40 km/h.

Ако автомобила е бил в срок на преминат годишен технически преглед, следва да се приеме, че е бил технически изправен. По делото няма данни за технически неизправности по спирачната и кормилната уредби на автомобила. По делото има данни за счупен ляв фар за мъгла, като данните сочат, че той е бил счупен преди произшествието. При работещи фарове на автомобила, те са осигурявали видимостта на водача. Ако преди счупения ляв фар за мъгла дължината на видимост е била намалена, водача е следвало да съобрази скоростта си с тази видимост.

В хода на разследването била назначена и изготвена допълнителна автотехническа експертиза, в която е било установено, че скоростта на л.а. „Фиат Улисе“ преди произшествието е била в интервала 20-45 km/h, като най-вероятната скорост на л.а. „Фиат Улисе“ непосредствено преди задействане на спирачната му система е била около 32 km/h.

Водачът С. Л. В. в протокола за разпит на обвиняем от 15.12.2021 год., казва: „... в последния момент видях тъмно петно на пътя и веднага навих волана опитвайки се максимално да го избегна. Не успях да видя точно какво беше, заради насрещните светлини и лошото време. Натиснах спирачките и навих волана надясно, но не успях да го избегна. Минах през него с лявата част на колата си. Веднага след това спрях автомобила си и слязох да видя

през какво съм минал ...“. Свидетелят В.А.Р. в протокола за разпит пред съдия от 26.11.2019 год., казва: „Времето беше тъмно и валеше дъжд, ситен дъжд и имаше мъгла с видимост на разстояние около 10 м до 15 м горе-долу. Свидетелят Д. Ю.ов Т. в протокола за разпит от 10.12.2019 год., казва: „Според мен мъглата не беше много гъста, защото докато аз шофирах имах видимост на разстояние около 15-20 м ...“. Съгласно цитираните показания, видимостта на местопроизшествието е била 10-20 м или средно около 15 м. Водачът на л.а. „Фиат Улисе“ съгласно неговите показания е забелязал препятствието на пътя и е реагирал на него, като е натиснал спирачките и навил волана надясно. Съгласно цитираните показания, видимостта на местопроизшествието е била 10-20 м или средно около 15 м. В протокола за оглед няма описани следи от гуми.

При най-вероятната скорост на л.а. „Фиат Улисе“ непосредствено преди задействане на спирачната система от 32 km/h, към момента на удара все още не е било започнало ефективното спиране на автомобила, тъй като е течало времето за реакция на водача, ефективното спиране е започнало след мястото на удара. При дължина на видимост на местопроизшествието около 15 м, водачът на л.а. „Фиат Улисе“ съгласно неговите показания е забелязал препятствието на пътя и е реагирал на него, като е „натиснал спирачките и навил волана надясно“, но поради движение с технически несъобразена скорост в конкретната пътно-климатична обстановка с дължината на видимост е нямал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране.

Основни причини за настъпилото произшествие от техническа гледна точка са: Пешеходеца Е. С. Д. е лежал на платното за движение на място, по начин и в момент, когато това не е било безопасно т.е. без да се съобрази с приближаващия се автомобил.

При движение със скорост 20-45 km/h (включително и при най-вероятната скорост 32 km/h), водачът на л.а. „Фиат Улисе“ - С. Л. В. се е движел с технически несъобразена скорост, поради което не е успял да спре преди мястото на удара, тъй като технически съобразената скорост е била по-малка от 20 km/h. При дължина на видимост на местопроизшествието около 15 м, водачът на л.а. „Фиат Улисе“ съгласно неговите показания е забелязал препятствието на пътя и е реагирал на него, като е „натиснал спирачките и навил волана надясно“, но поради движение с технически несъобразена скорост в конкретната пътно-климатична обстановка с дължината на видимост е нямал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране.

Водачът на л.а. „Фиат Улисе“ би имал техническа възможност да избегне удара чрез безопасно екстрено спиране, ако се е движел със скорост по-малка от 20 km/h. Технически съобразената скорост с атмосферните

условия и конкретните условия на видимост до 15 m е била 20 km/h. Най-вероятната скорост на движение на л.а. „Фиат Улисе“ 32 km/h е била технически несъобразена в конкретната пътно-климатична обстановка и дължината на видимост към пешеходец легнал на платното за движение.

Водачът С. Л. В. е управлявал л.а. „Фиат Улисе“ по платното за движение на ул. „Х.А.“ в с. С. в посока от изток на запад. През това време пешеходеца Е. С. Д. е бил легнал на платното за движение пред автомобила. При приближаване към легналия пешеходец на около 15м, водачът на л.а. „Фиат Улисе“ е реагирал, като е задействал спирачната система и е отклонил автомобила на дясно, но въпреки това е настъпил удар в предната и долната част на л.а. „Фиат Улисе“. След удара л.а. „Фиат Улисе“ се е установил на мястото и в положението отразени в протокола за оглед и видни от фотоалбума на местопроизшествието, а пешеходеца Е. С. Д. е останал зад автомобила.

Според заключението на изготвената в НПК МВР, ДНК експертиза на веществените доказателства иззети при извършения оглед на местопроизшествие на 23.11.2019г., а именно: за червено-кафява материя по 2 бр. марлени тампони с усл. №№ 1 и 2 /обекти №№ 1 и 2/ се доказва човешка кръв; За изследваната кръв по 2 бр. марлени тампони с усл. №№ 1 и 2 /иззет от бронята на лекия автомобил „Фиат Улисе“ е рег. № СМ **** АП, управляван от обв. С. В. и иззет от пътната настилка на северната лента за движение/ се определил ДНК профил на лице от мъжки пол, който напълно съвпадал с ДНК профила на Е. С. Д. /обект № 3/. Вероятността да се установи този ДНК профил, ако клетъчния материал е оставен от някой друг индивид, освен Е. С. Д., била: 1 на 59 000 000 000 000 000 000. Изследваната кръв по 2 бр. марлени тампони с усл. №№ 1 и 2 /обекти №№ 1 и 2/ произхождала от Е. С. Д. (ЕГН *****).

При разследването била извършена токсикологична експертиза протокол № И- 11824/20.12.2019 г. на ВМА С. за определяне на концентрацията на алкохол в кръвната проба взета от пострадалия, непосредствено след като е бил приведен от местопроизшествието в МБАЛ „Д-р Братан Шукеров“ гр. С.. В заключението на експертизата е било установено наличие на алкохол (етанол) в концентрация 2.27 промила алкохол в кръвта.

По изготвената химическа - токсикологична експертиза в протокол № И- 2750/17.03.2020г. на ВМА С. в кръвната проба взета от трупа на Е. С. Д., не се установило наличие на алкохол и наркотични вещества.

Съгласно изготвената фоноскопна експертиза на представения аудиозапис от РЦ 112 - Кърджали на подадения сигнал за настъпилото ПТП на 23.22.2019г. от свидетелката С.В. е било установено, че на местопроизшествието е бил лекия автомобил „Фиат Улисе“, с рег. № ***, водача С. Л. В. и пострадалия Е. Д., който лежал в безпомощно състояние на пътното платно.

Гореописаната фактическа обстановка се установява от самопризнанието на подсъдимия, което се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства, които го подкрепят – обясненията на подсъдимия, показанията на свидетелите В.А.Р., А.М.Р., Д. Ю.ов Т., С.Т.В., М.С.А., Н. Л. В., А. Н.ов В., Н. А. К., С.И. Д., К.С.Д., Ч.А.Ч., А. Е. Д., А. Е. Д. - починал, А. Е. Д., Д. Е. Д. и М. В. Д.; и от приложените: Съдебно - медицинска експертиза по писмени данни № 93/2019г.; Съдебно - медицинска експертиза на труп № 6/2020г.; Заверени копия от медицинска документация представена от УМБАЛ „Св. Георги“, гр. Пловдив и МБАЛ „Д-р Братан Шукеров“ гр. С.; Автотехническа експертиза; Допълнителна автотехническа експертиза; Протокол за ДНК експертиза № 20/ДНК-570 на НИК МВР; Химико-токсикологична експертиза № И-11824/20.12.2019г. на ВМА гр. С. на кръвна проба; Химико-токсикологична експертиза № И- 2750/17.03.2020г. на ВМА гр. С.; Фоноскопна експертиза протокол № 8/10.12.2020г. на РУ - Златоград, протокол за оглед на пътнотранспортно местопроизшествие; фотоалбум; справка от РЦ 112 гр.Кърджали; справка от сектор „ПП“ ОДМВР - С.; протокол и справка от извършено тестване за алкохол; протокол от извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози; декларация за семейно и материално положение; свидетелство за съдимост; акт за смърт; характеристична справка и други по описа на делото.

Съдът дава вяра на обясненията на подсъдимия, тъй като същите се подкрепят от събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, тъй като са обективни и непротиворечиви, описващи последователно настъпилите обстоятелства.

Съдът кредитира заключенията на вещите лица, тъй като са обективни и изготвени от компетентни лица.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че по безспорен начин се установява, че от обективна и субективна страна, с деянието си подсъдимият С. Л. В. е осъществил състава на престъпление по чл.343а, ал.1, б.„б“ във вр. с **чл.343, ал.1, б.„в“, предл. I-во, във вр. с чл.342, ал.1 от НК, тъй като 23.11.2019год., около 19:00 часа, в ***, на ул.„Х.А.“, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка „Фиат“, модел „Улисе“ с рег. № ***, негова собственост, на около 85м. след кръстовището образувано с ул.„В.Л.“, в посока кръстовището, образувано с ул.„Д.с.“ е нарушил правилата за движение регламентирани в ЗДвП, както следва: чл.20, ал.2 от ЗДвП - „водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, като не е изпълнил задължението си да намали скоростта и не е спрял при възникнала опасност за движението - появил се (паднал) пешеходец и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на Е.С. Д., с ЕГН ***** от ***, изразяващо се в нараняване, проникващо в черепната кухина, счупване на челюст, счупване на осми гръден прешлен - трайно затрудняване на движението на снагата за повече от 30 дни, гръдна травма -**

хемопневмоторакс в ляво - разстройство на здравето временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 от НК, в резултат на травматичните увреждания на 05.02.2020 г. е настъпила смъртта му, което е в пряка причинно-следствена връзка с пътнотранспортното произшествие, като след деянието подсъдимият е направил всичко зависещо от него за оказване помощ на пострадалия.

От обективна страна по безспорен начин е установено авторството на деянието. От самопризнанието на подсъдимия и от свидетелските показания на свидетелите очевидци А.Р., В.Р. и С.В. се установява, че на 23.11.2019год., около 19:00 часа, в ***, на ул.“Х.А.“ е управлявал моторно превозно средство - лек автомобил марка “Фиат“, модел „Улисе“ с рег. № ***, като на около 85м. след кръстовището образувано с ул.,„В.Л.“, в посока кръстовището, образувано с ул.,„Д.с.“ е нарушил правилата за движение регламентирани в ЗДвП, като не е изпълнил задължението си да намали скоростта и не е спрял при възникнала опасност за движението - появил се (паднал) пешеходец Е.С. Д..

Съдът приема за установено, че подсъдимия е нарушил правилата за движение и по – конкретно чл.20, ал.2 от ЗДвП. Съгласно посочената разпоредба водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Подсъдимият не е изпълнил задължението си да намали скоростта и не е спрял при възникнала опасност за движението - появил се /паднал/ пешеходец. Подсъдимият С. В. не е наблюдавал непрекъснато, внимателно и всеобхватно пътната обстановка. Всяка липса или закъснение в предприемането на предвидените мерки за безопасност, при обективна невъзможност да бъде възприета своевременно опасността, представлява нарушение на чл.20, ал.2 от ЗДвП.

В случая е установено, че видимостта е била около 15 м, което се установява от резултатите от извършения следствен експеримент и от изготвените автотехническа и допълнителна автотехническа експертизи, както и от свидетелските показания на Т.. От свидетелските показания се установява, че по време на настъпването на пътнотранспортното произшествие видимостта била намалена, уличното осветление не било добро, валило дъжд, имало мъгла, била мокра пътната настилка и в насрещното пътно платно срещу подсъдимия се движел лек автомобил управляван от свидетеля В.Р., които обстоятелства са предпоставка подсъдимия В. да управлява автомобила си с повишено внимание и по-ниска скорост, за да има възможност да възприеме по-рано евентуална опасност, а в случаят лежащият на пътното платно пешеходец. Установено е, че пострадалият е бил видим на 15 м преди удара, но при движение със скорост от 32 km/h, водачът на лекия автомобил подсъдимия В. се е движел с технически несъобразена скорост, поради което не е успял да спре преди мястото на удара, тъй като технически съобразената скорост е била по-малка от 20 km/h, поради което приближавайки пешеходеца, подсъдимия изобщо не

е реагирал на опасността. В момента, в когато водачът вече е възприел посочената опасност е реагирал, като е натиснал спирачките и навил волана на дясно, но поради технически несъобразената скорост на движение от 32 km/h в конкретната пътно-климатична обстановка с дължината на видимост от 15 м. е нямал техническа възможност да установи автомобила преди мястото на удара и да избегне произшествието чрез безопасно екстрено спиране. От автотехническите експертизи се установява, че към момента на удара все още не е било започнало ефективното спиране на автомобила, тъй като е вървяло времето на реакция на водача, ефективното спиране е започнало след мястото на удара. Подсъдимият В. е имал техническа възможност, ако преди удара се движел със скорост по-малка от 20 km/h да предприеме нужните изискуеми по закон действия и съставомерния резултат не би настъпил.

Съдът намира, че за настъпването на ПТП-то е допринесъл и пешеходецът Е. Д., който по това време лежал на пътното платно по начин и в момент, когато това не било безопасно, т.е. без да се съобрази с приближаващият се автомобил. Ако пешеходецът не беше легнал на пътното платно, то не би възникнало ПТП. Не без значение е и обстоятелството, че към момента на ПТП-то пострадалия е бил под въздействието на алкохол, което се установява от заключението на извършената токсикологична експертиза протокол № И-11824/20.12.2019г. на ВМА С.. В заключението на експертизата е било установено наличие на алкохол (етанол) в концентрация 2.27 промила алкохол в кръвта. От свидетелските показания на Т., А.Р. и В.Р. се установява, че пострадалият лъхал на алкохол, което съответства на заключението по посочената токсикологична експертиза.

Съгласно ТР № 2/22.12.2016г. на ОСНК на ВКС при пресичане на пътното платно извън определените за целта места правото на пешеходеца не е абсолютно. Налице е съпричиняване, ако пешеходецът не се е съобразил с ограниченията на чл.113, ал. 1, т.т.1, 2 и 4 и чл.114 от ЗДвП и задължението си да отиде на пешеходна пътека, когато в близост има такава. Съдът намира, че в конкретния казус е налице съпричиняване от страна на пострадалия, тъй като същият грубо нарушил правилата за движение по пътищата, като никой няма право да лежи на пътното платно.

В резултат на допуснатото от В. нарушение на правилата за движение по пътищата се стигнало до съприкосновение между управлявания от него автомобил и тялото на пострадалия Е. Д., в резултат на което на пострадалия са били причинени тежки травми довели в своята съвкупност до смъртта му.

От заключението по назначените СМЕ по писмени данни № 93/2019г. се установява, че в резултат на възникналото ПТП на пострадалия Е. С. Д. били причинени средни телесни повреди, изразяващи се в нараняване, проникващо в черепната кухина, счупване на челюст, счупване на осми гръден прешлен - трайно затрудняване на движението на снагата за повече от 30 дни, гръдна травма - хемопневмоторакс в ляво - разстройство на здравето

временно опасно за живота, по смисъла на чл.129 от НК. Така описани, травматичните увреждания на Е. С. Д. са в пряка причинно-следствена връзка с ПТП възникнало на 23.11.2019г., при което ПТП той е пострадал.

От заключенията по СМЕ се установява, че смъртта на пострадалия Е. С. Д. е в пряка причинно-следствена връзка с телесните повреди и усложненията им, получени при ПТП на 23.11.2019 година, при което той е пострадал.

Съдът намира, че неправилно е квалифицирано извършеното от подсъдимия деяние по по-тежки състав на чл.343, ал.1, б.“в“, предл.І-во във вр. чл.342, ал.1 от НК, е не по по-лека състав на чл.343а, ал.1, б.“б“ от НК, тъй като в обстоятелствената част на обвинителния акт изрично е посочено, че след удара подсъдимият се уверил, че пострадалия има сърдечен ритъм и пулс. Освен това, в обвинителния акт е посочено, че подсъдимия С. В. помагал при оказването на медицинска помощ на пострадалия, като подавал лейкопласт, памук и други медицински материали на фелдшера.

В обвинителния акт е отразено, че бил извикан медицинския фелдшер в ЦСМП, живущ в същото дело.

От обясненията на подсъдимия дадени в хода на досъдебното производство се установява, че слез възникналото ПТП, той се обадил на брат си и го помоли да се обади на фелдшера К., за да помогне, което се потвърждава от показанията на свидетелят В.Р. дадени в хода на досъдебното производство, който сочи, че подсъдимият осигурил идването на фелдшер на мястото непосредствено след инцидента, а от показанията на свидетеля К. /фелдшера/ се установява, че братът на подсъдимия му се обадил и му съобщил, че има пострадал, който има нужда от медицинска помощ.

От разпитания в хода на досъдебното производство свидетел Т. се установява, че подсъдимия помагал на пострадалия, като подавал на фелдшера лейкопласт, памук и др., а също така помогнал на екипа от спешна помощ да качат пострадалия в линейката.

От разпита на свидетелката С.В. в хода на досъдебното производство се установява, че подсъдимия е помагал на пострадалия, като държал главата му настрани и му слагал тампони в устата, за да не я затваря, а също така държал марли на главата на пострадалия.

От всички тези доказателствени източници може да се направи извод, че подсъдимия С. В. действително е оказал помощ на пострадалия, с оглед възможностите, които е имал към този момент, и действията му обективно са били насочени към С.яване на живота му. В конкретния случай въпреки състоянието на шок, в което се е намирал подсъдимия е проверил дали пострадалия е жив, след това е направил всичко възможно да бъде извикан фелдшера на селото, след това е помагал на фелдшера при оказване вече на квалифицираната от негова страна помощ, след което е помогнал и за транспортиране на пострадалия.

Съгласно утвърдената съдебна практика водачът на моторно превозно средство отговаря при намалена отговорност, ако след причиняването на предвидените в закона вредни последици окаже необходимата помощ на пострадалото лице за С.яване на неговия живот. Помощта е необходима, ако пострадалият се е нуждал от нея и извършените от дееца действия са съдействали за С.яване на живота. В конкретния случай, предвид обстановката след настъпване на пътнотранспортното произшествие, това са били максималните действия, които подсъдимият е могъл да извърши за оказване помощ на пострадалия.

Не се изисква от закона автора на ПТП да прояви инициатива в активна степен, за да се приеме, че действително е оказал помощ на пострадалия, защото всяко действие и всяка инициатива за С.яване живота на пострадалия се обхваща от съдържанието на необходима помощ, щом като чрез извършването им обективно се подпомага пострадалия. В тази насока са решение № 400 от 10.11.1989 г. по н.д. № 380/89 г. на III н.о. на ВС и решение № 579 от 7.06.1975 г. по н.д. № 483/1975 г. III н.о. на ВС.

Съдът намира за неоснователни възраженията на прокурора и повереника на частните обвинители, че в производство по реда на чл.371, т.2 от НПК е недопустимо преквалифициране на деянието, тъй като подсъдимия е признал изложените факти в обстоятелствената част на обвинителния акт.

В производството по реда на глава XXVII от НПК, подсъдимият е признал изцяло изложените факти в обстоятелствената част на обвинителния акт на осн. чл.371, т.2 от НПК, но това самопризнание не включва правната квалификация. От признатите факти, изложени в обвинителния акт следва да се направи извод относно квалификацията на деянието и тъй като в обвинителния акт са изложени факти, от които се установява, че след възникналото пътнотранспортно произшествие, подсъдимия е оказал помощ на пострадалия, то правилната квалификация е тази по чл.343а, ал.1, б.„б“ във вр. чл.342, ал.1, б.„в“, предл.І-во във вр. чл.342, ал.1 от НК.

По изложените съображения съдът прие, че са налице основания и преквалифицира деянието, като призна подсъдимия за виновен в извършване на деяние по чл.343а, ал.1, б.„б“, във вр. с чл.343, ал.1, б.,„в“, пред.І-во във вр. чл.342, ал.1 от НК, като го оправда по по-тежкия състав на чл.343, ал.1, б.,„в“ във вр. чл.342, ал.1 от НК.

От субективна страна подсъдимият С. В. е осъществил деянието при форма на вината непредпазливост, в нейната разновидност – престъпна небрежност, тъй като не е предвиждал възможното настъпване на обществено опасните последици от деянието си, но е могъл и е бил длъжен да предвиди настъпването на общественоопасните последици от това си поведение.

Подсъдимият се движел в населено място, в тъмната част на денонощието, при намалена видимост /около 15 метра/, при лошо улично осветление, наличие на мъгла и ситен дъжд, мокър асфалт и заслепяване от насрещно движещ се автомобил и като водач на МПС със значителен стаж е съзнавал,

че следва да се движи с по-ниска скорост и с повишено внимание, но въпреки това той не е намалил скоростта на управлението от него автомобил и не е спрял при възникналата опасност на пътното платно – легнал пешеходец.

Обществената опасност на деянието е висока, тъй като се засяга живота и здравето на участниците в движението по пътищата.

Обществената опасност на дееца не е висока, тъй като е с чисто съдебно минало и добри характеристични данни.

Съдът отчете като смекчаващи вината обстоятелства чистото му съдебно минало, добрите характеристични данни, съдействието на разследващите органи за разкриване на обективната истина по делото, искреното му съжаление за случилото се и съпричиняването от страна на пострадалия. Съгласно ТР № 2/22.12.2016г. на ОСНК на ВКС поведението на пострадалия от пътнотранспортно произшествие пешеходец, когато той е допринесъл за вредоносния резултат, следва да се отчита при индивидуализацията на наказанието на извършителя на престъпление по чл.343 от НК като смекчаващо отговорността обстоятелство.

Съдът не отчете отегчаващи вината обстоятелства. Съдът намира, че наложените административни наказания с два фиша не следва да се отчитат като отегчаващи вината обстоятелства, тъй като подсъдимия като водач на МПС с 40 годишен стаж, няма други нарушения и налагани административни наказания.

Съдът, като взе предвид обществената опасност на деянието и дееца, наличието само на смекчаващите вината обстоятелства прие, че на подсъдимия следва да се наложи наказание лишаване от свобода в размер на една година и шест месеца, което на осн. чл.373, ал.2 от НПК във вр. чл.58а, ал.1 от НК го редуцира с една трета и му наложи наказание лишаване от свобода за срок от една година.

Съдът прие, че за постигане целите на наказанието визирани в чл.36 от НК не е необходимо реално изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, поради което на осн. чл.66, ал.1 от НК отложи неговото изпълнение с изпитателен срок от три години, считано от влизане в сила на присъдата.

Съдът намира за неоснователно искането на защитата на подсъдимия наказанието да бъде определено по реда на чл.55 от НК, тъй като за да се приложи тази разпоредба не е достатъчно да са налице многобройни или изключителни смекчаващи вината обстоятелства, а е необходимо и най-лекото предвидено наказание да е несъразмерно тежко с оглед извършеното деяние. В конкретния случай действително са налице многобройни смекчаващи вината обстоятелства, но с оглед високата обществена опасност на деянието, съдът намира, че най-лекото предвидено наказание лишаване от свобода не се явява несъразмерно тежко.

На основание чл.343г във връзка с чл.37, т.7 от НК съдът лиши подсъдимият С. В. от право да управлява МПС за срок от една година и шест

месеца, считано от влизане на присъдата в сила.

Съдът намира искането на повереника на частните обвинители това наказание да бъде в максимален срок за неоснователно, тъй като наказание в такъв размер се явява несъразмерно тежко.

Съдът постанови вещественото доказателство - Лек автомобил „Фиат Улисе“ с рег. № *** и един брой ключ за същия автомобил, намиращи се на съхранение в база на ОД МВР гр. ** да се върне на собственика С. Л. В..

Съдът постанови веществените доказателства – Марлен тампон с червеникава течност намерена и иззета от предна броня на лекия автомобил „Фиат Улисе“ с рег. № ***; Марлен тампон с червеникава течност намерена и иззета от петно върху северната лента за движение дин брой синьо яке, един брой бяло-червена шапка с козирка, един брой бяло текстилно парче, всички със следи от червеникави зацапвания, намерени и иззети при извършения оглед на местопроизшествие на 23.11.2019г. да се унищожат като вещи без стойност, след влизане на присъдата в законна сила.

Съдът постанови вещественото доказателство – Компакт диск, представен от РЦ 112 Кърджали, находящ се на лист 142 в Том IV в досъдебното производство да остане по делото, след влизане на настоящата присъда в законна сила.

На основание чл.189, ал.3 от НПК съдът осъди подсъдимия С. Л. В. да заплати по сметка на ОД на МВР – С., сумата общо в размер на 2651,20 лева (две хиляда шестотин петдесет и един лева и двадесет стотинки) разноски в хода на досъдебното производство.

На основание чл.189, ал.3 от НПК съдът осъди подсъдимия да заплати на а. Р. на осн. чл.38, ал.2 от ЗА във вр. чл.13, ал.1, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения сумата от по 1000лв. адвокатско възнаграждение за предоставената правна помощ на частните обвинители по представените два договора за правна защита и съдействие или общо 2000.00лв.

По изложените съображения, съдът постанови присъдата си.

ОКРЪЖЕН СЪДИЯ: